

omnibus lectorem ne verbo quidem commonefecit. Ceterum in scribendi ratione, quatenus ea scribentis arbitrio permittitur, presse sequutus est editionem Calcuttensem, servavit etiam morem istum, de quo mox agemus, incommodum sane, verba per integros versus continuandi. Apparet, eum nullo alio ex fonte, quam ex hoc, textum suum derivasse. Adde, quod paginae huius Chrestomathiae squalent litterarum, quas editor lithographice exprimendas curavit, portentosa quadam deformitate. Tantopere abhorrent litterae Frankianae a formis consuetis, tam male et confuse sunt delineatae, ut vel exercitatissimum vario codicum caractere lectorem, nedum tironem, morari possint. Ipsum Ganêsam, litterarum inventorem, si hasce inspicere posset, naso isto suo elephantino fastidiose inde averso, puto clamaturum esse, nec Dis nec hominibus eiusmodi litteras legendas debere proponi. Qua in re nulla tamen est artis lithographicae culpa: siquidem *Bernstenius* noster, professor Vratislaviensis, lithographice expressis nuper, in usum auditorum suorum, aliquot Hitôpadêsi paginis, ostendit, id elegantissime, et ita quidem, ut ipso adspectu oculi oblectentur, fieri posse.

Iam devenio ad nostram scribendi vocabula Sanscrita rationem, quae in omnia diversa abit ab editione Calcuttensi Bhagavad-Gîtae, ceterorumque librorum, qui cura Brachmanum doctorum ibidem prodire. Non tamen in textu hac ex parte ordinando arbitrio meo licenter indulsi, sed sequutus sum tum exemplum virorum doctorum, qui hucusque libros